

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев2 167/2016
03.02.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Звездане Лутовац, Јелене Боровац, Бранка Станића и Браниславе Апостоловић, чланова већа, у спору тужилаца Љ.Р.-Д. из Н.С., Љ.К.-М. из Ф. и М.С. из Н.С., чији је пуномоћник Г.Д., адвокат из Н.С., против туженог Б.С. из Н.С., чији је пуномоћник М.Ј., адвокат из Н.С., ради утврђења злостављања на раду и накнаде штете, одлучујући о ревизији тужилаца, изјављеној против решења Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1158/15 од 19.06.2015. године, у седници одржаној 03.02.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужилаца изјављеној против решења Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1158/15 од 19.06.2015. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужилаца изјављена против решења Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1158/15 од 19.06.2015. године.

Образложење

Правноснажним решењем Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1158/15 од 19.06.2015. године одбијена је жалба тужилаца и потврђено решење Вишег суда у Новом Саду П1 6/15 од 01.04.2015. године, којим је одбачена тужба у овом спору поднета 18.02.2015. године.

Против правноснажног решења донетог у другом степену тужиоци си изјавили ревизију због погрешне примене материјалног права. Предложили су да се ревизија сматра изузетно дозвољеном применом чл. 404 ЗПП, због потребе разматрања правног питања од општег интереса, односно у интересу равноправности грађана и новог тумачења права.

Према чл. 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначења судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење

права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности ревизије из става првог овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија (став други).

По оцени Врховног касационог суда, услови за примену института изузетно дозвољене ревизије из чл. 404. ЗПП нису испуњени јер је у конкретном случају правноснажним решењем одбачена тужба применом чл. 80. у вези чл. 101. став 5. Закона о парничном поступку, поднета на основу одредби Закона о спречавању злостављања на раду. У тој ситуацији не постоји потреба за разматрањем правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, нити потреба за новим тумачењем права јер се изузетна ревизија не може дозволити због евентуално учињене битне повреде одредаба парничног поступка.

Испитујући дозвољеност ревизије применом чл. 420. у вези чл. 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Тужба у овом спору ради утврђења злостављања на раду и накнаде штете, поднета је 18.02.2015. године. У тужби је као вредност предмета спора означен износ од 600.000,00 динара, као збира новчаних накнада коју потражују три тужиоца на име накнаде штете у износу од по 200.000,00 динара.

Законом о спречавању злостављања на раду („Службени гласник РС“, број 36/2010) у члану 29. прописани су услови за судску заштиту у спору ради заштите злостављања на раду. Према ставу 4. овог члана, спор те врсте је радни спор, а према ставу 5, уколико овим законом нису предвиђена посебна правила, о споровима за остваривање судске заштите због злостављања на раду или у вези са радом, сходно се примењују одредбе закона којим се уређује парнични поступак.

Према чл. 441. Закона о парничном поступку, ревизија је дозвољена у парницама у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

Према новелираном чл. 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Законом о спречавању злостављања на раду нису предвиђена посебна правила о дозвољености ревизије, па се у овом спору ради утврђења злостављања на раду и накнаде штете због злостављања на раду, који представља радни спор, сходно примењују одредбе о дозвољености ревизије из чл. 441. ЗПП, односно чл. 403. став 3. ЗПП, у делу у коме се тужбени захтев односи на потраживање у новцу.

У конкретном случају, у односу на тужбени захтев за остварење судске заштите због злостављања на раду, не ради се о спору из чл. 441. ЗПП. У односу на тужбени захтев за накнаду штете који се односи на потраживање у новцу, вредност предмета спора побијаног дела за сваког од тужилаца (по 200.000,00 динара), обичних супарничара у смислу чл. 205. у вези чл. 209. ЗПП, не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, па ревизија није дозвољена.

На основу чл. 420. у вези чл. 413. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Предраг Трифуновић, с.р.**